

Οι πληγές της Πατρίδας: Η κοχλιαριοφορία και ο κωθωνισμός

Δημήτρης Νατσιός

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Κοχλιάριον έλεγαν οι αρχαίοι το κουτάλι ή χουλιάρι ή χλιάρ(ι) στα χωριά της Μακεδονίας.

Η λέξη παράγεται από το «κοχλίας», το κοινώς λεγόμενον σαλιγκάρι. «Κατά τους αρχαιοτάτους χρόνους», διαβάζουμε στο λεξικό του «ΗΛΙΟΥ», «αντί κοχλιαρίων εχρησιμοποιούντο κογχύλια», δηλαδή όστρακα κοχλιών. Είναι γνωστό ότι και σήμερα σε πολλά νησιά μας τα σαλιγκάρια ονομάζονται κοχλιοί.

Ας έρθουμε τώρα στους «νεωτάτους» χρόνους. Η λέξη «κοχλιαριοφόροι» είναι επινόηση του Ροΐδη, που πολλά μπορεί να του καταλογίσει κανείς, όμως ανήκει σ' αυτούς τους αδέσποτους, τους απροσάρμοστους της νεοελληνικής πνευματικής ζωής, που μαστίγωσε αλύπητα την διεφθαρμένη και φαυλεπίφανη εν Ελλάδι κομματοκρατία. (Απλώς, σαν τον Κοραή κι αυτός, είχε «μαύρα μεσάνυχτα» από Ορθοδοξία και φόρτωνε πολλά κακώς κείμενα στον κλήρο νομίζοντας, εσφαλμένως, ότι οι δικοί μας κληρικοί είναι σαν τους «καπουτζίνους της Ευρώπης», που θα 'λεγε και ο Μακρυγιάννης, «δεν ήξεραν ότ' είναι σεμνοί κι αγαθοί άνθρωποι και με τα έργα των χειρών τους απόχτησαν αυτά, αγωνίζοντας και δουλεύοντας τόσους αιώνες». (Απομνημονεύματα).

Αριστοκρατικής αντίληψης, Συριανός και ευρωτραφής ο Ροΐδης-έχασε όλη του την περιουσία στα «Λαυρεωτικά»-πολυτάλαντος γραφιάς, νόσησε κι αυτός από την ανίατο ασθένεια του νεογραικυλισμού, δεν κατάλαβε την γενέθλια παράδοσή του, με μία μόνη διαφορά από τους τότε και νυν ευρωπιθήκους: Δεν συμπορεύτηκε αλλά στηλίτευε αμείλικτα την περιρρέουσα σκυβαλοκρατία).

Έλεγε, λοιπόν, ο Ροΐδης: «Έκαστος εν τη εξουσία κομματάρχης έχει υπό τας διαταγάς του αριθμόν τινά κοχλιαριοφόρων, ικανόν μεν να τρώγη, ολόκληρον το περιεχόμενον της χύτρας, ουχί όμως και να υπερασπίξη αυτήν κατά των αντιζήλων της». Κατά τον ίδιο συγγραφέα «οι Έλληνες διαιρούνται εις τρεις κατηγορίες. Α) εις συμπολιτευομένους, ήτοι (=δηλαδή), έχοντας κοχλιάριον να βυθίζωσιν εις την χύτραν του προϋπολογισμού, β) εις αντιπολιτευομένους, ήτοι μη έχοντας κοχλιάριον και

ζητούντας παντί τρόπω να λάβωσι τοιούτον, και γ) εις εργαζομένους, ήτοι ούτε έχοντας κοχλιάριον ούτε ζητούντας, αλλ' επιφορτισμένους να γεμίζωσι την χύτραν διά του ιδρώτος αυτών». Κοχλιαριοφόροι είναι τα κομματόσκυλα-υπέροχος χλευασμός-τα οποία κάθε κυβέρνηση, για να αποφύγει τις ενοχλητικές υλακές τους-η γλώσσα μας τους ονομάζει υλακόμωρους, ο διαρκώς υλακτών-τους παραδίδει την κουτάλα, το κοχλιάριον για να γευτούν και αυτοί τα καλούδια της χύτρας του προϋπολογισμού. Αυτά για την κοχλιαριοφορία. Ερχόμαστε τώρα στο δεύτερο σκέλος του άρθρου, τον κωθωνισμό. Προσφεύγουμε και πάλι στο ευκλεές και ευφρόσυνο θησαυροφυλάκιο της ετυμολογίας. Αείρρητη πηγή τιμαλφών ερμηνειών. Ξεφλουδίζεις κάποιες «άσημες» λέξεις και αίφνης, ανακαλύπτεις έκπληκτος ότι στο «φυλλόχωμά» τους φιλοξενούν χρυσόσκονη.

Ο κώθων ήταν αρχαίο στρατιωτικό ποτήριον. Επινοήθηκε, το πρώτον, στην Σπάρτη. Γιατί στρατιωτικό; Είχε τα χείλη του γυριστά προς τα μέσα (=στρεψαύχην). Έτσι δεν άφηνε τους εν εκστρατεία στρατιώτες, που πολλές φορές αναγκάζονταν να πίνουν ακάθαρτο νερό, να βλέπουν τις βορβορώδεις ακαθαρσίες, οι οποίες κατακάθονταν συγκρατούνταν από τα γυριστά προς τα μέσα χείλη. Για να το πούμε απλά, έκρυβε τον κουρνιαχτό τς μάχης. Μ' αυτόν τον τρόπο το νερό έφτανε στα χείλη του μαχητή καθαρότερο. Βοηθούσε σ' αυτό και το «λασπώδες» χρώμα του κώθωνος. Αργότερα, γράφει ο Αθήναιος, ο κώθων-και το κωθώνιον, υποκοριστικό του, δηλαδή, ποτηράκι-χρησιμοποιούνταν και για οινοποσία, για μέθη και όργια και σιγά-σιγά, η λέξη κωθώνιον, κωθώνι, κατά το παιδίον, παιδί, πήρε τη σημασία του ανόητου.

Μάλιστα σε σύγχρονα ετυμολογικά λεξικά διαβάζουμε ότι «το κωθώνιον χρησιμοποιήθηκε στην στρατιωτική ορολογία του ελληνικού κράτους, δηλώνοντας το κύπελλο με το πρωινό ρόφημα».

Όταν δε κατέφτασε στην Ελλάδα ο βασιλιάς Όθων και η βαυαρέζικες ακρίδες, ένα από τα προσωνύμια με τα οποία τον στόλισαν είναι και το... «κόθων».

Έκτοτε πολλοί... «κόθωνες» ή κωθώνια ταλαιπώρησαν και ταλαιπωρούν την πολιτική ζωή τούτου του τόπου. Ο κωθωνισμός, η λέξη απαντάται στον Αθήναιο, περίσσεψε τα τελευταία, ιδίως τα «μνημονιακά», χρόνια. Ερωτώ: Δεν είναι κωθωνισμός το να λες, κατέχοντας υψηλότατο αξίωμα, ότι οι Έλληνες είναι τεμπέληδες; Δεν είναι κωθωνισμός, βαρυτάτης μορφής, να ισχυρίζεσαι πως «μαζί τα φάγαμε»; Δεν είναι κωθωνισμός να αναλαμβάνει την διεξαγωγή ολυμπιακών games, όντας δανειοσυντήρητος; Δεν είναι κωθώνια όσοι χαίρονταν και γελούσαν; Το κακό είναι ότι τον κωθωνισμό κάποιων, εμείς τον εισπράττουμε ως καταστροφή και οικονομική φρίκη.

Υπάρχει όμως και ένα είδος κωθωνισμού, επί των εθνικών θεμάτων, το οποίο ισοδυναμεί με έγκλημα. (Πριν προχωρήσω να παραπέμψω σε ένα διαχρονικό φαινόμενο κωθωνισμού της νεοελληνικής πολιτικής ζωής. Δεν είναι κωθωνισμός το να κατηγορεί πάντοτε η αντιπολίτευση την κυβέρνηση για πράγματα που ίδια, όταν ήταν κυβέρνηση, έπραττε ασυστόλως; Να παραθέσω ένα ιστορικό ανέκδοτο από την βιογραφία του μεγάλου πολιτικού ανδρός Ιω. Κωλέττη, τον οποίο ο Μακρυγιάννης ονόμαζε «απατεώνα και ξένη κρεατούρα». Ο Γ.Βλαχογιάννης στην «Ιστορική Ανθολογία» του αναφέρει τα εξής:

«Συνέβηκε, κατά το 1844-1847, ο τότε πρωθυπουργός Ιω.Κωλέττης, να αγορεύει στην Βουλή. Η αντιπολίτευση μάνιζε και φαροκοπούσε εναντίά του:

-«Δεν σε θέλουμε! Δεν σε θέλουμε», φώναζαν μία μέρα οι βουλευτές.

-«Ηγαπητοί μου», είπε γλυκοπόνηρα ο Κωλέττης, «σεις δεν με θέλετε εγώ όμως σας θέλω».

Όλοι οι πρωθυπουργοί θέλουν την αντιπολίτευση, για να ξεθυμαίνουν, να αμολούν τους λεονταρισμούς που δεν μπορούν, όταν στέκονται προσοχή ενώπιον των... θεσμών).

Έρχομαι, κλείνοντας, στο θέμα του εγκληματικού κωθωνισμού. Πρόσφατα, ένας πολιτικός αρχηγός, ο οποίος όταν δημοσιογραφούσε, γύριζε το 2008 στα χωριά της Φλώρινας προβάλλοντας και προωθώντας τις σκοπιανές τρισαθλιότητες, κατήγγειλε σε μία εκπομπή την περιφορά του Επιταφίου στον Εχίνο της Ξάνθης, υιοθετώντας την στάση των πιο φανατικών τουρκολάγων της μουσουλμανικής μειονότητας. Η εξαιρετική εφ. «ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΗΣ» της Κομοτηνής, στις 1 Μαΐου είχε ασχοληθεί με το θέμα και δημοσίευσε τις απόψεις των γνωστών πρακτόρων του προξενείου, αλλά και νηφάλιες απόψεις Μουσουλμάνων, που έβαζαν τα πράγματα στην θέση τους. Δεν υπήρξε καμιά πρόκληση κατά της μειονότητας, απλώς τα γνωστά γιουσсуφάκια τσίριξαν για να δημιουργηθεί θέμα. Ο εν λόγω, λοιπόν, ...«κώθων» ένωσε και την δική του τσιριξιά με αυτήν των τουρκοπιασμένων. Τι να πει κανείς; Όπως προσφυώς ειπώθηκε, η ευφυΐα έχει όρια, ο... κωθωνισμός είναι απεριόριστος...

15.05.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/